

Hồi 52

Địa Phủ Huyền Tinh

Tích Tố thấy Nguyên Thông cầm cái hộp ngọc đen, liền hỏi:

- Nguyên đại ca cầm cái hộp ngọc lấy được ở núi Huyết Thạch phải không?

Nguyên Thông giơ hộp lên đáp:

- Đây là cuốn Độc Kinh và mấy viên Bách Độc Hoàn của ông cho ngu huynh đây.

Tích Tố vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Nội dung cuốn Độc Kinh này bao hàm những gì thế?

Nguyên Thông chưa gỡ cuốn Độc Kinh đó ra xem nên không thể trả lời được câu hỏi của Tích Tố, chàng đành phải nhờ Kỳ Ngu trả lời. Kỳ Ngu vội giải thích cho mọi người nghe:

- Cuốn Độc Kinh này là của cổ nhân Tây Môn Báo viết. Toàn bộ chia làm bốn cuốn: cuốn thứ nhất nói về những độc tính, cuốn thứ hai cách tìm các chất độc, cuốn thứ ba cách sử dụng chất độc, cuốn thứ tư các tác dụng của chất độc.

Tích Tố nghe xong cảm động, thở dài nói:

- Như vậy, nếu Độc kinh này lọt vào tay chính nhân quân tử, người ta sẽ dùng nó để nghiên cứu những độc tính. Nhưng nếu lọt vào tay tà ma ngoại đạo, thì hậu quả sẽ tai hại không thể nào tưởng tượng được.

Nói tới đó, nàng bỗng động lòng thương người đời mà nói tiếp:

- Thưa gia gia, cháu có mấy câu này không biết có nên nói ra hay không?

- Có phải cháu nhận thấy cuốn Độc Kinh này hại nhiều hơn lợi, và không muốn cho Nguyên đại ca học phải không?

Tích Tố thở dài đáp:

- Không phải thế. Nguyên đại ca học hết cuốn Độc Kinh này rồi phối hợp với y học của mình để sử dụng thì chỉ có lợi chứ không có hại. Theo ý kiến cháu thì đại ca đừng nên đem cuốn Độc Kinh này vào trong giang hồ vì nhớ mất mát một cái thì tai hại lắm.

Nguyên Thông liền lên tiếng khen ngợi:

- Lời nói của Tổ muội rất phải, nhưng nếu hủy cuốn sách này đi thì thật đáng tiếc vô cùng.

Tích Tổ lại nói tiếp:

- Nguyên đại ca rất thông minh, chỉ xem một lần là thuộc lòng rồi, sao không ghi nhớ cuốn sách này vào trong đầu để sau này viết ra nhưng xen vào trong sách thuốc và sửa đầu sửa đuôi. Như vậy vẫn bảo tồn được tâm huyết của người xưa, không còn sợ thất truyền, và cũng không sợ những bọn tà ma thấy mà nổi lòng tham. Như vậy dù có hủy cuốn Độc Kinh này đi cũng không sao kia mà.

Nhất Quái nhìn Tích Tổ khen ngợi:

- Tổ nhi! Lòng của cháu thật từ bi như lòng trời, và nghĩ chu đáo lắm. Lão phu thật hổ thẹn vì còn thua cháu xa.

Tích Tổ khiêm tốn đáp:

- Ông quá khen cháu đấy thôi.

Nguyên Thông liền lấy Độc Kinh ra, đọc nhắm một hồi. Cuốn sách dày gần một tấc mà chàng chỉ tốn công có một tiếng đồng hồ đã học thuộc lòng hết cuốn sách ấy. Rồi chàng giao trả cuốn Độc Kinh cho Nhất Quái và nói:

- Cháu đã học thuộc lòng cuốn sách này rồi, xin ông hủy nó đi.

Nhất Quái cười ha hả, cầm cuốn sách đó bằng hai ngón tay dùng nội lực khẽ kẹp lại, cuốn Độc Kinh đã vụn thành cám và theo gió bay vào trong bụi cỏ biển mất.

Bốn người đang định rời khỏi núi Huyết Thạch, thì bỗng thấy Nguyên Thông lớn tiếng nói:

- Cháu nghĩ ra một việc, nhân dịp đêm nay chúng ta đi thăm dò cho ra manh mối.

Tích Tổ vội hỏi:

- Nguyên đại ca có phải định nói việc Địa Phủ Huyền Tinh không?

Nguyên Thông đáp:

- Tuy ông đã thoát nạn, không cần phải lấy Địa Phủ Huyền Tinh để cứu chữa nữa, nhưng linh dược dị báu này về y học nó có công hiệu cứu chữa những người thoi thóp sắp chết được sống lại. Huống hồ là huynh muốn dùng vật báu này làm việc khác, cho nên mới muốn đi tìm.

Nhất Quái ngạc nhiên hỏi:

- Trong núi Huyết Thạch này có Địa Phủ Huyền Tinh ư? Sao ông ở trong này mười mấy năm trời mà không biết gì hết?

Nguyên Thông đáp:

- Việc này mãi tới gần đây cháu mới biết đấy.

Nói xong chàng kể chuyện cho Nhất Quái hay, khi mình ở nhà họ Khổng đã được đọc xem một bản đồ, trên đó có viết mấy câu như sau "Huyết Thạch Sơn là chỗ tiết bách độc của lòng đất, trong đó có nước Đoạn Trường, dưới nước có Địa Phủ Huyền Tinh (tinh khí của lòng đất phối hợp với nước rãi của con hạc ngàn năm uống vào có thể trường thọ, không sinh bệnh tật gì cả).

Ký Ngụ vui vẻ vô cùng, vì thấy cháu gái mình lấy được người chồng tài ba như thế, sau này thế nào cũng sẽ được sung sướng, nên ông ta mắt liếc nhìn Đàm Anh rồi vừa cười vừa nói:

- Nguyên đại ca với chị Tố của cháu đều là những người có tài và đức độ, sau này rất có tương lai. Không biết mai sau cháu có xứng đôi được không, ông chỉ mong cháu ngoan ngoãn nghe lời, đừng có bướng bỉnh làm bậy nhé.

Nói tới đó, ông ta liền ứa nước mắt ra.

Tích Tố biết Nhất Quái bị giam giữ ở trong nước Đoạn Trường mười lăm năm, lúc này đang mừng được gặp lại cháu tất nhiên hơi một chút là cảm động ngay, nếu không nói sang chuyện khác thì càng nói càng cảm động thêm, nên nàng đưa mắt ra hiệu cho Nguyên Thông, rồi túm túm cười và nói lắng:

- Đại ca, hãy nói nốt vấn đề của đại ca định đi kiếm Địa Phủ Huyền Tinh như thế nào cho ông nghe đi.

Nguyên Thông hiểu ý, với giọng nói nhẹ nhàng đáp:

- Tố muội! Việc gì hiền muội cứ phải đem ông ra bắt nạt ngu huynh thế? Chẳng lẽ sợ ngu huynh không chịu tuân lệnh hay sao?

Mọi người nghe thấy chàng nói pha trò như thế đều cười.

Nguyên Thông thủng thủng nói:

- Theo ý ngu huynh nếu lấy được Địa Phủ Huyền Tinh kèm theo mấy món linh dược ta đã có, mang đến đưa cho ông ngoại, thế nào ông ngoại cũng luyện ra được một thứ vạn diệu

linh đơn khắc chế bách độc, có thể chữa cho Đàm gia gia khỏi được. Hơn nữa Địa Phủ Huyền Tinh là một linh dược ta phải cố công tìm kiếm để luyện thuốc cứu đời.

Nhất Quái với Tích Tố nghe chàng nói như vậy đều gật đầu khen phải.

Đàm Anh bỗng ngừng mặt lên tỏ vẻ thắc mắc hỏi:

- Đại ca bảo nọc độc ở trên người của ông có thể chữa khỏi được. Nhưng đại ca nói ai va chạm thì phải chết ngay khiến tiểu muội khó hiểu vô cùng.

Nguyên Thông vừa cười vừa đáp:

- Ông đã luyện thành Biến Thể Pháp Thân, bây giờ một cái tóc của ông cũng có chất độc khác hẳn người thường. Căn cứ nguyên lý dĩ độc chế độc, cho nên ông có thể khắc chế được bách độc của thiên hạ, đối tượng của ông là thuốc hay là kẻ sử dụng độc. Vì hai thứ độc dung hòa sẽ biến thành vô hại, nếu trong người của đối phương không có thuốc độc phản kháng thì sẽ nhiễm độc không sao chữa được. Vừa rồi ông không muốn đụng chạm vào hiền muội là thế đấy.

Đàm Anh vội hỏi:

- Nếu có người trong mình đã có thuốc độc rồi ông chạm vào người ấy thì chất độc ở trong người ấy chả hóa giải được sao.

Nguyên Thông vừa cười vừa đáp:

- Chất độc trong người ông là chúa của bách độc, mạnh khôn tả, khó có ai có một chất độc tương tự để hóa giải khỏi nhiễm độc khi bị ông chạm vào người.

Đàm Anh kêu ồ lên một tiếng và nói tiếp:

- Em đã biết rồi, trong người của em với chị Tố không có độc, cho nên không có thể đụng chạm vào người ông được. Nhưng còn đại ca thì sao? Sao đại ca lại không sợ chất độc trong người của ông.

Nguyên Thông không ngờ Đàm Anh lại hỏi như vậy, tuy vẫn rất dễ trả lời nhưng chàng cũng phải ngạc nhiên giây lát mới đáp:

- Công lực của ngu huynh cao siêu hơn hai vị hiền muội nhiều, huynh chỉ cần vận nội công là có thể chống được. Nhưng hễ sơ suất là huynh cũng bị trúng độc ngay, nhưng dù có trúng độc ngu huynh cũng có thể vận nội công đẩy nó ra ngoài hay dồn vào một chỗ rồi mới từ từ đẩy ra.

Lúc này Đàm Anh mới chịu lời nói của Nguyên Thông là phải, cúi đầu không nói năng gì nữa.

Tích Tố ngừng đầu lên nhìn trời và xen lời nói:

- Nơi đây là chỗ núi hoang không có nhà cửa gì cả. Nguyên đại ca đã định lấy Địa Phủ Huyền Tinh thì sao không ra tay đi, hay là sớm rời khỏi nơi đây, đừng ở chốn nguy hiểm này nữa.

Nguyên Thông nhận thấy lời nói của Tích Tố rất có lý liền đáp:

- Hai vị hiền muội hãy tìm một chỗ nào kín đáo để ẩn núp và nghỉ ngơi, để ngu huynh cùng ông đi lên núi lấy Địa Phủ Huyền Tinh. Sau khi việc xong ngu huynh sẽ lớn tiếng rú kêu ra hiệu rồi chúng ta sẽ gặp nhau nơi đây.

Đàm Anh vội nói:

- Tiểu muội cũng đi với.

Nguyên Thông cau mày lại đáp:

- Trong động còn có một người đàn ông trần truồng, hiền muội không tiện vào đâu.

Tích Tố kéo tay Đàm Anh lại gần rí tai khẽ nói:

- Chúng ta thân đàn bà quý báu biết bao, hà tất phải dính dấp đến thứ thuốc ấy làm chi.

Nàng không đợi Đàm Anh trả lời đã kéo đi luôn.

Nhất Quái với Nguyên Thông quay trở lại thạch động. Giai Đắc tưởng hai người không chịu buông tha, liền lớn tiếng van lơn:

- Hai vị đại hiệp tha chết cho tiểu bối.

Nguyên Thông cau mày lại hỏi:

- Ông, chúng ta thế nào cũng phải tìm cách bỏ chỗ nước này đi, nhưng làm được việc như vậy y không có nước nuôi làm sao mà sống được.

Nhất Quái đáp:

- Những tiểu nhân này để cho y sống chỉ có hại người thôi, hà tất phải thương hại y mà chi.

Nguyên Thông có vẻ không nhẫn tâm liền đáp:

- Ông, chi bằng chúng ta tha y, đừng vì lấy vật báu mà giết chết y.

Nhất Quái lắc đầu thở dài:

- Nếu chúng ta tha y đi trong đầu óc của y đã có học thuyết của Độc Kinh rồi, biết đâu y chả dùng những tài liệu đó mà làm cho quỷ oán thần sầu thực sự.

Nguyên Thông nói tiếp:

- Giữa sự thiện ác chỉ có giới hạn bằng một sợi dây thoi, huống chi trời cũng có lòng hiếu sinh, chúng ta tha y đi thì hơn.

Võ Lâm Nhất Quái lại thở dài một tiếng và nói:

- Chỉ mong cháu cảm hóa được tên tiểu ma ấy thoi.

Nói xong ông ta gọi Chu Giai Đắc ra ngoài ao nước, rồi lại điếm vào Nhân Trung huyết của y một cái để dồn một chút chất độc ở trong người ông ta sang, rồi mới nghiêm nghị nói:

- Ta dùng chân nguyên nội lực, đè chất độc ở trong người ngươi xuống, nếu ngươi biết thể niệm lòng trời, đừng có đem chút tài ba đã học hỏi được trong cuốn Độc Kinh ra mà tác oai tác ác ở trên đời thì sau này ngươi được chết một cách yên lành. Nếu ngươi vẫn không chịu thay tâm đổi tánh thì lần sau ta bắt gặp, ngươi sẽ bị chết bởi bách độc. Thôi bây giờ ngươi đi đi.

Giai Đắc không ngờ lại được đại xá như vậy, quên cả nhật quần áo, vội bò ra ngoài hang động đào tẩu.

Nhất Quái thấy tên ấy đi khỏi rồi, liền hỏi Nguyên Thông:

- Ta ở trong ao này mười lăm năm rồi, tình hình ở bên trong như thế nào ra hiểu rõ như xem bàn tay. Quả thật ao này là một cái hồ thiên nhiên, không biết câu "dưới nước có Địa Phủ Huyền Tinh" ấy có đúng hay không?

Nguyên Thông nghĩ ngợi giây lát mới đáp:

- Căn cứ theo sách nói như vậy, quả thật dưới ao nước có Địa Phủ Huyền Tinh, nhưng không biết dưới đáy ao còn có đường bí mật nào khác không?

Nhất Quái trợn ngược đôi lông mày lên nói:

- Cháu nói rất có lý, trước hết chúng ta hãy vào thạch động khám xét thật kỹ xem có gì lạ không? Xong rồi ta sẽ khám xét những nơi khác sau.

Nói xong, ông ta không đợi chờ Nguyên Thông trả lời, đã bấm móc mở cửa đá ra, nhảy vào bên trong. Nguyên Thông là người lễ phép, chờ ông ta vào rồi mới theo sau.

Lần trước chàng vào mật thất chưa hề xem kỹ, nên lần này chàng xem tỉ mỉ từng thứ một.

Chàng thấy vật nào cũng đều để ý kỹ lưỡng và khám xét không bỏ qua một tí nào hết. Chàng thấy căn phòng ấy ngoài hạt trần châu lớn để chiếu sáng, thì nơi chính giữa chỉ có một bàn gỗ thối, không còn một vật gì khác cả.

Chàng và Nhất Quái trở ra, đóng cửa thạch thất lại, rồi đi vòng ra sau thạch thất khám xét. Nguyên Thông bỗng khám phá ra một lỗ nứt rộng chừng một gang tay và sâu hun hút. Chàng sờ tay vào chỗ nứt ấy thì thấy hơi âm ẩm. Chỗ sau thạch thất này toàn là đá rắn và cách cái ao nước Huyết Thạch chừng ba trượng, bữa nay trời lại nắng như thiêu như đốt vậy mà lỗ nứt này lại âm ẩm. Nguyên Thông ngẫm nghĩ giây lát rồi vung chưởng đánh mạnh vào lỗ nứt một cái. Gặp sức chưởng của Nguyên Thông, mạnh như sét đánh, đá vụn bay tứ tung làm lỗ nứt rộng ra một thước. Nguyên Thông lại rút thanh kiếm quý ra, khoét thêm vào vách đá, dần dần lỗ nứt thành một cái hang người chui lọt. Có điều là cái hang này càng đào vào trong hang càng mở rộng. Cuối cùng Nguyên Thông không cần phải đào xới gì cả mà có thể tiến thẳng tới đáy hang. Đáy hang phình ra như một thạch sảnh có chừng một gang tay nước, lạnh buốt. Tuy trong hang tối om như mực, nhưng nhờ ánh sáng của thanh kiếm quý tỏa ra và cặp mắt có thể nhìn xuyên qua bóng đêm của Nguyên Thông nên chàng trông rõ mọi vật như ban ngày. Chàng liền cúi xuống vốc một tí nước lên xem và nếm thử, bỗng cả mừng la lớn:

- Đây rồi! Địa Phủ Huyền Tinh đây rồi!

Chàng lấy hai cái túi đem theo múc đầy nước Địa Phủ Huyền Tinh rồi trở lên miệng hang. Gặp Nhất Quái, Nguyên Thông liền bảo ông ta giơ hai tay ra cho chàng đổ một ít nước Địa Phủ Huyền Tinh vào lòng bàn tay rồi xoa đều. Hai bàn tay của Nhất Quái đang nhiễm độc đen nhánh bỗng trắng lại như xưa, Nhất Quái cả mừng định lấy Địa Phủ Huyền Tinh xoa khắp mình mẩy nhưng Nguyên Thông vội ngăn lại và nói:

- Gia gia chớ nên làm thế.

Nhất Quái ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lại không nên?

Nguyên Thông giải thích:

- Địa Phủ Huyền Tinh tuy là linh dược trừ bách độc, nhưng gia gia đã luyện thành Biến Thể Pháp Thân rồi, khắp mình mẩy đều có chất độc. Nếu bây giờ gia gia lại dùng thứ nước này rửa sạch hết chất độc ở khắp mình mẩy như vậy có khác gì tự tiêu hủy tánh mạng mình

không. Cháu nghĩ gia gia chỉ nên dùng để xoa vào hai tay thôi, đây không phải là cách chữa căn bản, nếu gia gia muốn diệt trừ hết chất độc ở ngoài thì phải đợi linh đơn luyện xong mới được.

Nói tới đó chàng nhìn Nhất Quái, thấy ông ta tỏ vẻ thất vọng, chàng lại nói tiếp:

- Bây giờ gia gia đã rửa sạch chất độc ở hai tay rồi, từ nay trở đi gia gia muốn nắm tay người hay đỡ vật gì của người tặng cho cũng không sợ nữa.

Hai người thấy đã thành công, liền xuống núi ngay.

- o O o -